

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 kwietnia 2015 roku (data nadania przesyłki pocztowej) wniesionym do Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (dalej: Mewa T.) wniósł o zasądzenie od pozwanego S. U. kwot 63.383,59 wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty zł, 4.022,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie wydania takiego rozstrzygnięcia powód wskazał art. 299 § 1 k.s.h. podnosząc, że pozwany jako członek zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej: E.), ponosi odpowiedzialność za jej zobowiązania względem powoda wynikające z umowy serwisu czyszczenia tekstylnego. Zaznaczył, że wierzytelność powoda względem spółki (...) została stwierdzona tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty wydanego w dniu 10 maja 2012 roku przez Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, opatrzonego klauzulą wykonalności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny z dnia 29 sierpnia 2012 roku (sygn. akt VI Nc-e 607979/12). W konkluzji powód stwierdził, że egzekucja należności wynikającej z nakazu zapłaty, prowadzona przeciwko E. okazała się bezskuteczna, co zaktualizowało odpowiedzialność pozwanego jako członka zarządu (pozew k. 2-2v).

Postanowieniem z 29 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi, jako rzeczowo i miejscowo właściwemu (postanowienie, k.22).

W odpowiedzi na pozew, wniesionej w dniu 4 stycznia 2016 roku (data prezentaty) pozwany wniósł o odrzucenie pozwu, oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwany złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki we właściwym czasie. Ponadto pozwany wskazał, iż niezależnie od tego w jakim czasie wniosek o ogłoszenie upadłości zostałby złożony powód nie uzyskałby zaspokojenia swoich roszczeń w jakiegokolwiek części ponieważ majątek spółki obciążony był zastawem rejestrowym (odpowiedź na pozew k. 38-49).

Sąd postanowieniem z 27 września 2016 r. oddalił wniosek powoda o odrzucenie pozwu. Prokura jako „pełnomocnictwo handlowe” jest pełnomocnictwem szczególnego rodzaju, jest umocowaniem do działania w imieniu i na rzecz mocodawcy. Czynność prawna dokonana przez prokurenta w granicach jego umocowania wywiera bezpośrednio skutki w sferze prawnej mocodawcy. Dotyczy stosunków zewnętrznych między mocodawcą a osobami trzecimi. Obejmuje ona występowanie we wszelkich stosunkach prawnych związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa, polegające na ujawnianiu woli mocodawcy na zewnątrz, w tym udzielenie pełnomocnictwa procesowego. Zgodnie z art. 109 § 1 k.c. nie można ograniczyć prokury ze skutkiem wobec osób trzecich, co ma charakter bezwzględnie obowiązujący. Dlatego nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez pozwanego zarzut braku umocowania prokurenta do udzielenia pełnomocnictwa, z uwagi na ukształtowany sposób reprezentacji spółki przez wieloosobowy zarząd, a w konsekwencji wniosek o odrzucenie pozwu podlegał oddaleniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. U. pełnił funkcję członka zarządu E. uprawnionego do samodzielnego reprezentowania spółki, nieprzerwanie od dnia 27 stycznia 2011 r. do dnia 17 lutego 2012 r., a następnie pełnił funkcję likwidatora spółki. Był członkiem zarządu spółki (...) w chwili powstania zadłużenia wobec powoda, jak również w dniu 9 lutego 2011 r. gdy na mocy cesji wierzytelności wszelkie prawa z umowy zastawniczej z 1 marca 2010 r. mocą, której na zbiorze rzeczy i praw stanowiących całość przedsiębiorstwa oraz prawo zastawu na kapitale zakładowym spółki w celu zabezpieczenia spłaty udzielonych kredytów zostały przeniesione na spółkę (...) sp. z o.o. w W. (zeznania pozwanego S. U. k. 135-137, odpis z rejestru spółki k. 11-16, okoliczność bezsporna,).

3 lutego 2011 r. jeden z wierzycieli E. – pracownik A. S. złożył wniosek o ogłoszenie upadłości E. (okoliczność bezsporna).

2 marca 2011 r. wobec wystąpienia „przypadków naruszenia” wskazanych w umowie zastawniczej spółka (...) sp. z o.o. w W. złożyła oświadczenie o przejęciu na własność przedmiotu zastawu. Z tym dniem spółka (...) definitywnie utraciła kontrolę nad swoim majątkiem. Jednocześnie Państwowa Inspekcja Pracy wydała nakaz zapłaty wynagrodzeń pracowniczych w łącznej kwocie 1.976,396,56 zł (okoliczności bezsporne).

14 marca 2011 r. pozwany złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...).

11 kwietnia 2011 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. połączył zawisłe sprawy o ogłoszenie upadłości do łącznego rozpoznania i oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. w P. ustalając, na podstawie bilansu, że dłużnik posiada wymagalne nieuregulowane zobowiązania wobec wierzycieli na kwotę ponad 50.000.000 zł, nie posiada żadnego majątku, a ruchomości będące przedmiotem zastawu rejestrowego zostały przejęte na własność przez aktualnego zastawnika, a tym samym brak jest środków na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego (uzasadnianie postanowienia z dnia 11 kwietnia 2011 r., k.82-87, okoliczność bezsporna).

W dniu 10 maja 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od E. na rzecz powoda Mewa - T. kwotę 44.809, 60 zł, w tym kwotę 2.122, 67 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty, kwotę 2.763, 99 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3 marca 2011 roku do dnia zapłaty, kwotę 2.495, 72 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 marca 2011 roku do dnia zapłaty, kwotę 2.763, 99 zł od dnia 1 maja 2011 roku do dnia zapłaty, 2.676, 65 zł od dnia 31 maja 2011 roku do dnia zapłaty, kwotę 19.913, 80 zł wraz z odsetkami od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 12.072, 78 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.961,00 zł tytułem kosztów procesu (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 3).

W dniu 29 sierpnia 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nadał klauzulę wykonalności ww. nakazowi zapłaty (postanowienie k. 4).

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie M. B. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie opisanego wyżej tytułu wykonawczego wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Koszty postępowania egzekucyjnego ustalono na kwotę 161,91 zł i nakazano ich zwrot od dłużnika na rzecz wierzyciela, a koszty zastępstwa w egzekucji na kwotę 900 zł (postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 5).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych oraz dołączonych do akt dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności z urzędu. Zgromadzone dokumenty nie budziły wątpliwości w zakresie ich treści i pochodzenia od poszczególnych osób. Na podstawie art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. Sąd uznał powyższe okoliczności za ustalone.

Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął również częściowo zeznania pozwanego S. U.. Sąd dał im wiarę w zakresie w jakim korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w toku niniejszego postępowania, w znacznej części wynikającego ze złożonych przez pozwanego dokumentów. Sąd dał wiarę, że spółka regulowała krytyczne dla jej istnienia zobowiązania i pozwany sprzedał część gotowych produktów magazynowych. W ocenie Sądu nie zasługują na wiarę zeznania w tej części, w której pozwany agrawuje perspektywy spółki na poprawę kondycji finansowej. Z jednej strony pozwany wskazuje, że produkcja została wstrzymana, spółka regulowała jedynie podstawowe zobowiązania, to sytuacja spółki była tylko trudna i nie było jednak podstaw do ogłoszenia upadłości, aż do dnia złożenia przez spółkę takiego wniosku.

Opisywany przypadek transakcji gotówkowej z firmą (...) na kwotę „dziesiątek tysięcy euro”, pełne stany magazynowe w sytuacji istnienia wielomilionowego zadłużenia, zwolnienie załogi, ustanowienia zastawu rejestrowego na mieniu

ruchomym przedsiębiorstwa, przede wszystkim jednak wobec zgłoszenia przez zastawnika 27 grudnia 2010 r. żądania zabezpieczenia wierzytelności poprzez przeprowadzenie spisu z natury wszystkich składników majątkowych wchodzących w skład przedmiotu zastawu rejestrowego w trybie art. 25 ust. 4 ustawy o zastawie rejestrowym, w ocenie Sądu wskazują, że sytuacja finansowa spółki była inna niż wynika to z zeznań pozwanego. Podnoszone okoliczności w ocenie Sądu wskazują, na chęć umniejszenia własnej roli i zminimalizowania odpowiedzialności za szkodę powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną roszczenia powoda w niniejszej sprawie stanowił art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Tym samym na gruncie przywołanego przepisu przesłankami odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki są: po pierwsze istnienie określonego zobowiązania w czasie, kiedy określona osoba była członkiem zarządu spółki oraz po drugie bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania.

Przyjmuje się, że odpowiedzialność członka zarządu dotyczy zobowiązań istniejących, w czasie, gdy pełnił on funkcję w zarządzie, nawet jeżeli nie były one jeszcze wtedy wymagalne (np. wyrok Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2011r., II CSK 571/10, wyrok z 25 listopada 2010 r. III CNP 3/10).

Powód wskazał, że nie wliczył do kwoty odszkodowania należności ujętej w nakazie zapłaty za fakturę z 31 grudnia 2010 r., gdyż pozwany nie był wówczas członkiem zarządu.

W rozważanej sprawie niespornym jest, że pozwany S. U. pełnił funkcję członka zarządu spółki (...) w okresie wymagalności objętych żądaniem pozwu zobowiązań.

Na gruncie art. 299 § 1 k.s.h. członkowie zarządu spółki ponoszą odpowiedzialność deliktową za szkodę spowodowaną bezprawnym i zawinionym niezgłoszeniem przez zarząd wniosku o ogłoszenie upadłości spółki i doprowadzenie przez to do sytuacji, w której egzekucja z majątku spółki jest bezskuteczna, a zaspokojenie wierzyciela niemożliwe. Konstrukcja normy zawartej w przepisie art. 299 § 1 k.s.h. ogranicza zakres odpowiedzialności członka zarządu tylko do uszczerbku wynikłego z niewyegzekwowania konkretnej wierzytelności od spółki, a nie całej szkody w granicach strat i utraconych korzyści (por. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 7 listopada 2008 r. III CZP 72/08). Odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. jest sankcją za kierowanie przez zarząd sprawami spółki w sposób niekorzystny dla wierzycieli, który doprowadził do bezskuteczności egzekucji jej zobowiązań. Ostatecznym zaś przejawem tego nieprawidłowego, naganego postępowania zarządu, jest zaniechanie złożenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub o wszczęcie postępowania układowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2008 r. IV CSK 430/07). Szkodę w ujęciu art. 299 k.s.h. stanowi obniżenie potencjału majątkowego spółki tj. pogorszenie możliwości zaspokojenia wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r. I CSK 653/09). Co istotne przepis statuuje domniemanie poniesienia przez wierzyciela szkody wyrażającej się w wysokości zobowiązania niewyegzekwowanego od spółki. Domniemany w świetle tej regulacji jest także związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości lub podania o wszczęcie postępowania układowego oraz zawinienie przez niego niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości i niewszczęcia postępowania układowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2008 r. IV CSK 430/07).

W związku z deliktowym charakterem odpowiedzialności członków zarządu, przepis art. 299 § 2 k.s.h. przewiduje okoliczności egzoneracyjne, których wykazanie przez pozwanego zwalnia go z odpowiedzialności względem wierzyciela spółki. Członek zarządu może uwolnić się odpowiedzialności jeżeli wykaze, że zachodzi jeden z trzech wypadków przewidzianych w tym przepisie, a mianowicie: że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęto postępowanie układowe, albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz

niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, względnie pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Natomiast powoda obciąża obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w stosunku do E., a także jego wysokości i bezskuteczności egzekucji przeciwko tejże spółce.

Przewidziana w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanka odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania spółki w postaci bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, oznacza bezskuteczność egzekucji z całego majątku spółki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 372/09, a także z dnia 20 października 2005 r. II CK 152/05, OSNC 2006/-7-8/134 oraz w wyrokach z dnia 19 stycznia 2000 r., II CKN 628/98 (nie publ.), z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01.). Decydujące znaczenie dla oceny zasadności powództwa z art. 299 k.s.h. z uwagi na przesłankę bezskuteczności egzekucji ma stan majątkowy spółki - dłużnika, istniejący w dacie zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.) – (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 lutego 2010 r., I ACa 331/06).

Powód dochodząc roszczenia z art. 299 k.s.h, miał obowiązek wykazania (art. 6 k.c.) bezskuteczności egzekucji oraz okoliczności, że dochodzone roszczenie istniało w okresie, w którym pozwany był członkiem zarządu spółki będącej dłużnikiem powódki.

Pozwany z kolei mógł wykazać, że w czasie pełnienia przez niego funkcji członka zarządu nie istniały podstawy do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, wierzytelność powoda w okresie kiedy nie pełnił już funkcji członka zarządu oraz okoliczności egzoneracyjne z art. 299 § 2 k.s.h. Ciężar dowodu odnośnie tych okoliczności spoczywał na pozwanym.

W przedmiotowej sprawie powód sprostał ciężarowi dowodu określonego w art. 6 k.c. Załączonymi do pozwu i złożonymi w toku postępowania dowodami z dokumentów udowodnił on zarówno bezskuteczność egzekucji jak i fakt, że dochodzone roszczenie istniało i było wymagalne w czasie, w którym pozwany S. U. był członkiem zarządu spółki (...).

Istnienie i wysokość wierzytelności powoda względem spółki (...) zostały wykazane nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 10 maja 2012 roku, opatrzonym klauzulą wykonalności w dniu 29 sierpnia 2012 roku.

Natomiast na okoliczność bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce (...) powód zaoferował dowód w postaci postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie M. B. z dnia 29 grudnia 2012 roku o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie z wniosku Mewa- T. z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Sąd podziela w całości stanowisko prezentowane w orzecznictwie, iż wystarczającym środkiem dowodowym, za pomocą którego wierzyciel może wykazać bezskuteczność egzekucji z majątku spółki przysługującej mu wierzytelności, jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.). Dokument ten stwierdza bowiem, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych. Taki dokument niewątpliwie powód uzyskał i przedstawił Sądowi.

Ciężar dowodu wykazania przesłanek zwalniających z odpowiedzialności spoczywa na członkach zarządu spółki. W sprawie niniejszej ciężar ten spoczywał zatem na pozwanym. Zgodnie bowiem z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., oraz art. 232 zd. 1 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002, Nr 7-8, s. 44).

W ocenie Sądu pozwany S. U. w toku postępowania nie wykazał okoliczności zwalniających go z odpowiedzialności mającej swe ustawowe źródło w art. 299 k.s.h.

Pozwany powoływał się na zaistnienie przesłanki warunkującej zwolnienie go od odpowiedzialności podnosząc, że wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) złożył we właściwym czasie. Pozwany dla uzasadnienia wystąpienia podniesionej przesłanki egzoneracyjnej przywołał jedynie orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące interpretacji przesłanki „właściwego czasu” i własne stanowcze twierdzenia. Wskazać tu należy, że złożony przez wierzyciela już w dniu 3 lutego 2011 r. wniosek o ogłoszenie upadłości E. również został oddalony z tych samych powodów co wniosek złożony przez pozwanego dopiero w dniu 14 marca 2011 r., a zatem faktycznie ponad miesiąc później.

Podniósł, że zachodzi również inna istotna okoliczność, niezależnie bowiem od tego w jakim czasie wniosek o ogłoszenie upadłości zostałby złożony to powód i tak nie uzyskałby zaspokojenia swoich roszczeń w jakiegokolwiek części, bowiem cały majątek E. obciążony był zastawem rejestrowym na rzecz jednego wierzyciela, początkowo L., a następnie (...) sp. z o.o. w W., zaś stan taki trwał od 13 stycznia 2011 r. kiedy to pozwany objął funkcję. Twierdzenie to pozostaje nieudowodnione i stoi w oczywistej sprzeczności z zeznaniem pozwanego, który wskazywał, że dokonywał transakcji za gotówkę i opłacała wierzycieli „krytycznych” dla istnienia E.. Wskazać należy, że jedynymi dokumentami, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa obiektywnie uzewnętrzniającymi sytuację ekonomiczną i handlową spółki z ograniczoną odpowiedzialnością są jej księgi rachunkowe oraz bilanse rachunkowe. Zwolnieniu od odpowiedzialności mogą zatem zostać jedynie ci członkowie zarządu, którzy na podstawie ksiąg handlowych i bilansów spółki wykażą, że w czasie, gdy oni byli zarządcami, stan interesów spółki był taki, że nie uzasadniał złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub otwarcie postępowania układowego (tak A. Szajkowski w: S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, Komentarz do art. 151-300 k.s.h., tom II, Warszawa 2002, s. 789; A. Kidyba, komentarz do art. 1-300 k.s.h., tom I, Kraków 2004; wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 313/07, sip LEX nr 479340). Pozwany z jednej strony eksponował złą sytuację finansową spółki, brak możliwości działania, ustanowiony na majątku zastaw rejestrowy, z drugiej znów perspektywę na poprawę sytuacji, chęć utrzymania przedsiębiorstwa w oczekiwaniu na pojawienie się kupca gotowego nabyć przedsiębiorstwo jako całość, podczas gdy potencjalni kupcy zainteresowani byli jedynie nabyciem części majątku. Dlatego w ocenie Sądu wykazanie, że niezgłoszenie wniosku o upadłość lub wszczęcia postępowania układowego nie pociągnęło za sobą pogorszenia sytuacji majątkowej spółki mogło nastąpić jedynie przez złożenie dokumentów rachunkowych dotyczących tej spółki. Pozwany na okoliczność stanu (...) spółki (...) złożył jedynie kserokopie dokumentów, niepotwierdzone za zgodność z oryginałem, które nie mogą być uznane za wiążące dla czynienia ustaleń, a stanowią jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła zawarte w nich oświadczenie. Ponadto twierdzenia o dokonywaniu przez spółkę (...) opłat za najpotrzebniejsze usługi i media, dokonywania transakcji gotówkowych wskazują natomiast, że złożenie wniosku o upadłość wcześniej mogłoby doprowadzić do zaspokojenia powoda przynajmniej w części.

Zatem należało uznać, że na tle przedmiotowej sprawy pozwany S. U. pomimo obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. nie udowodnili istnienia jakiegokolwiek przesłanki egzoneracyjnej zwalniającej go od odpowiedzialności z art. 299 k.s.h.

Odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. ma charakter odszkodowawczy, powód nie wyegzekwował wierzytelności od zarządzanej przez pozwanego spółki na podstawie tytułu wykonawczego przez co poniósł szkodę. Od wierzytelności odszkodowawczej mogą być stosownie do dyspozycji treści art. 481 k.c. dochodzone odsetki ustawowe za opóźnienie, które stają się wymagalne od dnia następnego, kiedy roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie odszkodowawcze staje się zaś wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. Termin spełnienia świadczenia przez członka zarządu nie jest bowiem oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, to oznacza, że zgodnie z art. 455 k.c. wymagalność roszczenia zależy od skutecznego wezwania dłużnika do zapłaty.

Skapitalizował odsetki, mogą być objęte dochodzonym odszkodowaniem jeśli tylko zostaną zsumowane i wyrażone kwotowo. W niniejszej sprawie powód nie przedstawił dowodu na to, iż wzywał pozwanego do zapłaty odszkodowania. Dlatego też Sąd przyjął, że termin wymagalności roszczenia należy ustalić mając m.in. na uwadze datę doręczenia pozwanemu pozwu w którym powód sformułował swoje roszczenie, oraz datę sporządzenia odpowiedzi na pozew,

a zatem ustalenia momentu, kiedy z całą pewnością pozwany zapoznał się z żądaniem powoda. Mając powyższe na uwadze Sąd wziął ustalił, że roszczenie powoda stało się wymagalne dzień przed sporządzeniem odpowiedzi na pozew (data pisma) i od daty sporządzenia odpowiedzi na pozew – należy liczyć opóźnienie pozwanego.

Wobec powyższego powództwo podlegało uwzględnieniu na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Na kwotę zasądzoną od pozwanego składają się a) należność objęte nakazem zapłaty w części, tj. kwocie 42,686,93 zł b) koszty postępowania w wysokości 2.961 zł c) kwota 161,90 zł z tytułu kosztów postępowania egzekucyjnego oraz 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa w egzekucji, d) oraz skapitalizowane odsetki od należności głównej w kwocie 20.696,66 zł.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł o zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy zawartej w art. 98 k.p.c. W myśl tej zasady strona przegrywająca sprawę w całości obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Powódka wygrała sprawę w całości, zatem pozwani zobowiązani zostali do solidarnego poniesienia kosztów postępowania.

Na koszty celowego dochodzenia praw złożyły się w przedmiotowym postępowaniu: opłata od pozwu w kwocie 3.371 zł, opłata skarbową należną od dokumentu pełnomocnictwa 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego powódki w wysokości 3.600 zł. Koszt wynagrodzenia pełnomocnika procesowego powódki będącego adwokatem ustalono na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie z tym przepisem minimalna stawka wynagrodzenia radcy prawnego przy wartości przedmiotu sporu powyżej 50.000 zł wynosi 3.600 zł.

Łącznie powód poniósł niezbędne koszty procesu (w rozumieniu art. 98 k.p.c.) w wysokości 6.988 zł i taką kwotę z tego tytułu pozwany obowiązana jest zwrócić.

Z przyczyn powyższych orzeczono jak w sentencji.

SSR Justyna Stalewska

Z. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikom stron na adresy wskazane we wnioskach.